

Èxit del XX Festival de Jazz de Terrassa

Terrassa, la capital catalana del jazz, ha acollit al llarg del mes de març la vintena edició d'un dels festivals més importants que es consagren al gènere al nostre país. Heus ací la crònica d'algunes de les vetllades més sentides a cop de whisky i gintònic. Lluïments i alguna decepció són el breu balanç del certamen d'enguany.

La manifestació egarenca ha demostrat una alta capacitat de convocatòria, seducció, engrescament i sorpresa. Això demostra que el jazz continua ben viu. A les vuit sessions a què hem assistit, ho hem pogut palesar a bastament.

La gent aplaudeix, xiula, fuma compulsivament, tragueja whisky o gintònic, s'empassa grans trossos de truita d'albergínies amb pa amb tomàquet, comenta amb el veí un determinat solo, i obre ben bé les orelles i els ulls. I és que el preu que s'ha hagut de pagar per l'entrada fa que ningú no es distregui ni un sol moment.

Però, és clar, no solament és el preu. Perquè per l'escenari de la Nova Jazz Cava de Terrassa, el principal marc del XXè Festival de Jazz, hi han desfilat aquest mes de març una sèrie de magnífics grups. I si després d'haver assistit a vuit sessions, es continua pensant que el jazz encara té la capacitat de convocar, d'entusiasmar, de seduir, i de sorprendre, això vol dir que continua més viu que mai. Que els diferents ritmes i, fins i tot, les fusions, no s'han enquilosats, i que els músics continuen amb la lliçó ben apresada. Naturalment, també hi ha hagut estones d'avoriment, en sortir s'estossegua durant tres hores seguides i, fins i tot, el cuc de l'orella ha quedat sord.

Aquesta gent, d'edats ben diverses, s'han assegut en cadires no gaire còmodes, en els negres tamborets que donen la volta al local, o bé s'han quedat drets i apinyats com sardines dependent del cap de setmana. Però tots, en general, s'ho han passat d'allò més bé.

Per exemple, amb l'actuació de Roberta Gambarini, l'única cantant que ha passat pel Festival. En Víctor i la Dolores, habituals de la Nova Jazz Cava, ho

El pianista Ben Sidran havia d'homenatjar Lorca, però es va quedar en l'intent.

tenen clar: "Aquesta nit, totes les vocalistes de jazz del país haurien d'estar aquí. Quina lliçó!", diu la Dolores. I en Víctor afegeix: "Ella està esplèndida, però no em negaràs que el trio que l'acompanya en sap un niu". El trio el formen Ronnie Matthews (piano), Walter Booker (contrabaix) i Alvin Queen (bateria) i està enormement compenetrat amb la cantant. "La música de Ronnie és tan elegant com ell mateix", comenta la Dolores, admirada.

A la primera part, però, el quartet liderat pel pianista Ben Sidran ens ha donat per llebre. Ho diem perquè havia d'homenatjar García Lorca i el que ha passat és que no ha homenatjat ningú. "Menys parlar i més tocar", diu la Dolores. I en Víctor rebla el clau: "Molt Sidran però poques nous". De fet, Sidran és un bon *showman*. Seria un excel·lent reclam fer-lo sortir sol i que expliqués històries amb el piano i la seva veu. Cantant, això sí. Perquè també en sap.

La capacitat de sorprendre que ha tingut el Festival es tornà a manifestar amb l'actuació del Kurt Rosenwinckel-Mark Turner Quartet, un *combo* que va saber actuar completament igual a la primera part que a la segona. Però això va provocar que si bé durant la primera hora havia fet vibrar els joves que s'aplegaven a la Cava, a la segona va pro-

trompeta, amb Foster a la bateria, havia ofert una actuació força decebedora. Per tant, hi havia expectació per veure què es treuria de la mànega el famós *drummer*.

I la veritat és que tornà a saltar la sorpresa. Perquè Foster comandà amb gran saviesa tres esplèndids i joves músics. Aquell fou un quartet modulador, fins i tot líric, que oferí jazz amb majúscules.

"Això és magnífic. Però podrien oferir-nos grups de més qualitat", comentava ell. Això sí, amb l'actuació de l'Scott Hamilton-Bill Charlap Quartet, la cosa pujà de nivell de manera esplendorosa. La Dolors, que estava bastant moixa, va aplaudir fins que les mans li van treure fum. "Totes les actuacions haurien de ser com aquesta!", exclamava, entusiasmada. "Però aleshores es muntaria un Festival paral·lel", li deia en Víctor. "No hi fa res", responia ella. "Ens ho deuen!"

En Víctor i la Dolors tampoc es van perdre les actuacions del millor harmònicista del món del jazz, Toots Thielemans, ni del quintet de Frank Foster. El primer dia, vam haver d'estar drets perquè el local era ple com un ou. Però va pagar la pena. Perquè en Toots, tot i els seus setanta-nou anys, va demostrar la seva enorme qualitat. "No sé com es pot frasejar d'aquesta manera amb una cosa a tot el llarg de la boca", deia la Dolors. "I què me'n dius del trio que l'acompanya?", preguntava en Víctor. "Amb un coixí com aquest es poden fer grans coses", assegurava.

El dia del *combo* de Frank Foster, en Víctor fou de la mateixa opinió. L'exsaxo tenor de la banda de Count Basie i també exdirector d'aquesta després de la desaparició del líder, va oferir una actuació pletòrica, de gat vell del jazz. El seu so profund, el seu fraseig immarcescible i la seva prestació total, van deixar un excel·lent regust. Al costat de Foster hi hagué un trombeter, del que segurament se'n parlarà molt: Kenyatta Beasley. Sense deixar de banda tres extraordinaris acompanyants: Danny Mixon (piano), Earl May (contrabaix) i David Gibson (bateria).

És curiós el nom del grup: Frank Foster Non-Electric Company Quintet. Però ell i el trombeter tocaven arran de micro, sobretot el segon, i al final es tornà a demostrar que, almenys en un local com la Nova Jazz Cava, els instruments de vent amb prou feines necessiten amplificació. "No tornaré més mentre els organitzadors i els mateixos músics no baixin del burro", deia en Víctor fregant-se una orelleta. "És feina perduda", li responia la Dolors, convençuda.

Per l'escenari de la Nova Jazz Cava de Terrassa, el principal marc del Festival, hi han desfilat aquest mes de març una sèrie de magnífics grups.

vocar alguna o altra becaina entre el personal.

Gràcies a Déu, els Roy Hargrove All Stars van estar esplèndids. El trio rítmic era el mateix que el del primer dia. O sigui, Matthews-Booker-Queen. Però al davant hi havia dos bufadors de primera: Roy Hargrove (trompeta) i Jesse Davis (saxo alt). I la van armar. En Víctor era el més entusiasmada: "Quan es toca *be-bop* o *hard-bop*, que s'apartin els altres estils!", exclamava a cada moment. "És el que lliga més amb el local -afegia-; calent, entusiasmador, amb sabor a cava..." A la fi del concert, va aparèixer Roberta Gambarini i la Dolors girà el cap a tot arreu: "On són les cantants de jazz d'aquest país?! On són?!"

En la convocatòria següent, un servidor no les tenia pas totes. El bateria Al Foster havia acompanyat molts anys a Miles Davis. El Miles electrificat i decadent. I recordava un concert d'estiu al Poble Espanyol, on el *combo* del mític

En Víctor, que també havia estat al Poble Espanyol, badava una boca quilomètrica: "Aquest paio és el Doctor Jekyll i Mister Hyde!"

El concert del quartet del saxo alt i soprano Gary Bartz fou exactament a la inversa. Fa un parell d'anys, Bartz oferí a Terrassa una actuació extraordinària, curulla d'idees, plena, vigorosa, amb classe. Però enguany, tot i demostrar que és un dels millors saxos del món del jazz, canvià de registre. Tots els temes, molt modernitzats, poc melòdics, acabaren fent-se pesats. A això també hi contribuï l'actuació del bateria, un tipus que no va saber conjugar en cap moment el mot diversitat.

I arribà el dia del Picnic Jazz. Al magnífic parc de Vallparadís s'hi aplegà una gornació que escoltava jazz, passejava, xerrava, manejava i bebia amb tranquil·litat, serenament, sense atropellar-se. En Víctor i la Dolors tampoc hi van faltar. I també hi van dir la seva.

Albert Suné